

tydelige økonomiske Fordele heraf, erlagde en Afgift til Dækning af de Udgifter, der opstaa ved Tolke, og andre særlige Udgifter, som disse udenlandske Arbejdere foranledige ved Retssager og lignende. Han foreslaar, at der til en vis Takst udstedes Polakkort, som de Folk maa løse, der indføre Polakker og anvende dem i deres Tjeneste. De Penge ville saa kunne anvendes til Dækning af de ekstraordinære Udgifter, Samfundet som Helhed maa paatage sig ved at have disse udenlandske Arbejdere herhjemme. Der er ikke noget urimeligt i den Tanke, hvorimod der er noget i høj Grad urimeligt i, at Fattigfolk her i Landet skulle være med til at yde Skatter, som for en stor Del blive anvendte, fordi der af en Forening indføres udenlandske Arbejdere i stort Tal, hvad der medfører Stigning i Retssagernes Antal og Ekstraudgifter til Tolke og til Hjemsendelse af disse Folk, naar de staa hjælpeløse og ingen Penge have. Der er noget urimeligt i, at de Folk, som foranledige Indførselen af de fremmede Arbejdere, ikke betale mere end de andre til disse Udgifters Afholdelse. Jeg synes derfor, at det er mærkeligt, at Regeringen ikke har fæstet sin Opmærksomhed paa denne Hensætning fra Herredsfogeden i Nakskov, vi se ellers den højtærede Finansminister være stærkt optagen af at finde Skatteobjekter, og her var der dog et rimeligt Grundlag, paa hvilket man kunde faa dækket nogle af de urimelige Udgifter, Stat og Kommune nu maa paatage sig.

Jeg skal indskrænke mig til disse kritiske Bemærkninger, idet jeg beklager, at jeg ikke er i Stand til at tilsige min Tilslutning til Lovforslaget, uden at der bliver foretaget visse Ændringer i den Retning, jeg her har tilladt mig at antyde.

Johan Knudsen: Skønt jeg fra den Egn, hvor jeg hører hjemme, og fra de Egne, hvor jeg er særlig godt kendt, ikke har store Erfaringer med Hensyn til Anvendelsen af udenlandske Arbejdere, tror ogsaa jeg, at Loven af 21. August 1908 i det hele og store har virket tilfredsstillende. Den nugældende Lovs § 19 indeholder imidlertid en Bestemmelse om, at den skal revideres senest i indeværende Rigsdagssamling, og det foreliggende Lovforslag er vel fremkommet i Kraft af denne Bestemmelse og ikke, fordi Loven af 1908 trænger til Forandring. De Ændringer i den bestaaende Tilstand, som det foreliggende Lovforslag foreslaar, ere da heller ikke af gennemgribende eller principiel

Natur. I 1907, det første Aar, fra hvilket man har bestemte Angivelser af, hvor mange udenlandske Arbejdere der var sysselsat her i Landet, var Indførselen omtrent 6,600. I 1911 var den stegen til ca. 10,300. Samtidig viste det sig, at de mindre Gaarde i stedse stigende Grad benytte udenlandsk Arbejdskraft. I 1907 var der kun 99 Bøndergaarde, men i 1911 var der 1,094, der benyttede udenlandske Arbejdere. Hvis man nu tror, at disse 11,000 fremmede Arbejdere tages i Tjeneste, fordi Arbejdsgiverne hellere ville have dem end danske Arbejdere, eller fordi de menes at være billigere end disse, tager man i høj Grad fejl. Det er altid til stor Gene for en Husbond, at hans Tyende ikke kan forstaa det Sprog, han taler, og at han ikke kan forstaa deres. Og billige ere Polakkerne, under hvilken Fællesbetegnelse de fremmede Arbejdere gaa, absolut ikke. Det er i langt overvejende Grad i Roemarken, at Sæsonarbejderne anvendes, og ganske vist faa de her en Løn, der er mindre end den, de danske Arbejdere ville gaa for; men de Husbonde kunne sikkert meget let tælles, der ikke vilde foretrække danske Arbejdere til at holde deres Roemarker rene og tage Roerne op, ogsaa af pekuniære Grunde. For det første skulle disse Polakker jo have Rejsepenge. Dernæst skal der ofte opføres særlige Boliger for dem. De skulle have Brændsel, Lys, Mælk, Kartoffer og saa videre. Og endelig tiltræde de deres Pladser flere Maaned, før Roearbejdet begynder, og til Arbejdet udenfor Roemarken ere de i Regelen meget lidt skikkede. Naar disse fremmede Arbejdere benyttes og benyttes mere og mere særlig i de Egne, hvor der drives et intensivt Landbrug, er det, fordi det simpelt hen er umuligt for Husbondeerne at faa tilstrækkelig dansk Arbejdskraft.

Jeg husker en Episode fra et af de første Vælgermøder, jeg holdt i Fredensborg-Kredsen, muligt huskes det ogsaa af det ærede Medlem fra Frederikssund (L. Pedersen), der den Gang var min særdeles behagelige Modkandidat. Der stod en Socialdemokrat op og interPELLerede mig om, hvorvidt jeg i min Tjeneste havde Polakker. Det havde jeg den Gang. Hvorpaa Socialdemokraten erklærede, at ingen Socialdemokrat under nogen Omstændighed kunde stemme paa en Mand, der ved at have Polakker i sin Tjeneste tog Brødet ud af Munden paa danske Arbejdere. Da jeg 3 Aar efter kom til Vælgermøde paa det samme Sted, havde Forholdene i min Hjemegn forandret sig saaledes, at jeg